

ELSŐ FEJEZET

AMIKOR CSALÁDJA ELINDULT a kórházból, John döntött.

Elaine a mélységes tragédiának és mély szeretetnek egy olyan pillanatán osztozott vele és a családja többi tagjával, amely minden addigi közös élménynél jobban megerősítette a köteléket közöttük. John az asszony kezét fogva némán lépdelt az autó felé. Néhány óra múlva mindenki eljön a Baxter-házba egy közös vacsorára. Fontos, hogy együtt legyenek, beszélgessenek arról, hogyan érintette és változtatta meg életüket a kis unoka, Sarah.

Közben azonban kialakult Johnban egy belső bizonyosság, és nem tudott szabadulni tőle. Ráébredt, hogy nemcsak ilyen pillanatokban akarja maga mellett tudni Elaine-t, hanem mindig.

Elaine kocsija nem messze állt Johnétól, de mielőtt arra indult volna, megtorpant, és ránézett a férfira.

– Nagyon hallgatag vagy.

John elmosolyodott, szívében nyugalom áradt szét. Megviselt arcán látszott, mennyire elcsigázta az elmúlt néhány óra, de az átélt események után a csüggedésnek nem maradt hely a szívében. – Csak elgondolkodtam.

Elaine is hivatalos volt a vacsorára, de előbb haza akart menni. Mindenkinék meg kellett pihennie egy kissé. Az asszony szeméből azonban látszott, hogy akár egész nap szívesen áll itt a parkolóban, ha neki szüksége van rá.

Elaine tekintete ellágyult.

– Akarsz beszélni róla? – kérdezte oldalra hajtott fejjel.

John érezte, hogy a szívét elöntő melegség utat talál kifelé a szemén át.

– Csak annyi, hogy Isten világossá tett valamit a számomra. Azzal kapcsolatban, hogy milyen nagy szükségem van rád.

Elaine arcán meglepődés tükröződött. Meghatódott, talán egy kissé el is pirult.

– Az jó.

– Később még beszélünk! – John átölelte, majd elköszöntek.

Amikor John már egyedül ült az autójában, megszilárdult benne az elhatározás, és örökre megváltoztatta a jövőről alkotott képét. A haza-vezető út a szokásosnál hosszabbnak tűnt; újfajta borzongás és magányosság érzése hatotta át. Hazaérve belépett az öreg házba, de ahelyett, hogy egyből a pultra dobta volna a kulcsát, megállt, és nekidőlt az ajtófélfának. Az épület minden négyzetcentimétere még mindig őrizte Elizabeth emlékeit, és ez nem is lesz már másként soha. John felment a szobájukba, megállt a komód előtt. Felesége fényképét nézte.

– Te is ott voltál ma, kedvesem. Éreztelek.

Megmarkolta a komód szélét. Gondolatban lepergett előtte a délután. Mielőtt eljött a kórházból, Ashley megmutatta neki Cole rajzát. Ő is ugyanúgy vigaszt merített nyolcéves kisunokája rajzából, mint Ashley és a férje, Landon. Mert el sem tudott képzelni helyénvalóbb gondolatot annál, hogy Elizabeth az ölébe veszi a kis Sarah-t a Mennyben, és gondját viseli mindaddig, amíg valamennyien újra együtt nem lehetnek.

Odalépett az ágy végében felállított kártyaasztalhoz. Elizabeth leveleit terítette szét rajta. Az egyik sarkán sorakoztak a már lemásolt levelek. Kicsinek bizonyult az asztal; ma este át fog pakolni mindent az

étkezőbe. Elizabeth mindegyik leveléről hat másolatot készített – minden gyermeküknek egyet-egyet. Ahogy egyenként óvatosan elővette és újraolvasta az elsárgult lapokat, szíve megtelt Elizabeth közelségével, és még jobban hiányzott a felesége, mint valaha. Már majdnem végzett a fájdalmas feladattal, lassan albumba rendezheti és kioszthatja a leveleket. Volt egy olyan érzése, hogy van valami ezekben az üzenetekben, ami így vagy úgy, de drámai változást eredményez majd a gyerekeiknél.

Még vár rájuk Sarah temetése néhány napon belül, de ő most mégis a levelekkel foglalkozott. Eljött az idő; ezt kell tennie. Amikor a végére ér, tudni fogja, hogy végre sikerült lezárnia; végre átnézett mindent, amit hátrahagyott a nő, akit olyan mélységesen szeretett. Szüksége lesz a lezárásra, mert egy órával ezelőtt megszületett benne a döntés.

Egyszer, nem is olyan sokára, megteszi, amiről azt hitte, hogy soha nem fogja megtenni.

Megkéri Elaine Denninget, hogy legyen a felesége.

Dayne Matthews a hátsó terasz fakorlátjába kapaszkodott, és a távoli víztükröt nézte. A napot beárnyékoló szomorúság ellenére a Monroetó vizén aranyló fénysugarak csillámlottak. Hallotta, hogy felesége, Katy odabent a házban az ügynökével beszél, és próbálja rövidre fogni a társalgást.

Ez a mai nap nem szólhatott az üzletről.

A tó vizének csillogása hunyorgásra készítette. Felnézett a kék égre. Akárhány hollywoodi szerepet játszott el eddig, akármilyen érzelmet játszott el vagy látott a filmvásznon az évek során, soha nem találkozott még olyan erővel és hittel, mint amelyet a hűgában, Ashley-ben látott.

Újra lejátszódtak előtte az elmúlt néhány óra eseményei – a telefonhívás apjától, John Baxtertől, hogy siessenek a kórházba, és az érzés, amely elfogta Ashley kórterme felé menet. A szoba teljesen megtelt, ahogy a családja tagjai – Brooke, Kari, Erin, Luke, a házastársaik és gyerekeik, akik csak nemrég léptek be Dayne életébe – körülállták Ashley ágyát.

Ashley és Landon már hónapok óta tudták, hogy pici lányuk legfeljebb néhány napig marad majd életben. Az anenkefália ilyen szempontból könyörtelen volt. A csoda, amelyért mindenki imádkozott, nem is annyira a megmagyarázhatatlan gyógyulás volt, hanem éppen az, ami Sarah rövidke életének néhány órája alatt bekövetkezett.

Hallotta a szűnyoghálós ajtó csapódását, és hátranézett a vállá fölött. A nap minden szomorúsága sem tudta teljesen elnyomni benne az ismerős csodálat érzését. Katy Hart hozzáment feleségül, félretette saját bloomingtoni életét, és csatlakozott hozzá a hírnév nyilvános útján.

Most már csak ki kell bírniuk az utat.

Dayne odafordult feleségéhez, és kitérta a karját.

– Gyere csak!

Katy lassan, kimérten lépdelt, tekintete a távolba révedt, mintha unokahúguk, Sarah rövid élete és eltávozása minden erejét elszívta volna. Amikor odaért Dayne-hez, átkarolta a derekát és fejét a vállára hajtotta. Sokáig nem hallatszott más, csak egy magányos sólyom ríkolása egy távoli fáról.

Végül Katy reszketve felsóhajtott, és egyet hátralépett, hogy Dayne szemébe nézhessen.

– Ugye... sikerülni fog, Dayne?

Dayne belefeledkezett felesége érintésébe, lágyan simogató hangjába.

– Mi fog sikerülni?

Katy felsóhajtott. Arca félelmet és eltökéltséget tükrözött.

– A következő négy hetet arra használni, hogy emlékezetünkbe vessük, ami igazán számít. Mielőtt a világ megpróbál újra szétszakítani bennünket.

Négy hét. Ennyi idejük maradt arra, hogy itt, Bloomingtonban kiélvezzék az átlagosra hasonlító életet, a tóparti házat, és felidézzék, miért is szerettek bele egymásba. Csupán négy hét! A csalódott düh hamar elöntötte, és lehervasztotta előbbi jó érzéseit. Megfeszítette az állkapcsát, és tekintete feleségéről a házuk mögött felsejlő dombok irányába siklott. Hogy jutott ilyen az eszébe? Hogy biztathatta a felesé-

gét arra, hogy főszerepet vállaljon egy filmben az oldalán? Ha ez még nem adna elég beszédtemát a bulvárlapoknak, alig egy hónapon belül elkezdődik a közös filmszereplésükhöz kapcsolódó valóságshow. A januári debütálás helyett mind a showműsor, mind a film bemutatóját őszre tették át.

Az ügynöke okosan meg tudta indokolni az időrendváltozást.

– Jelenleg senki sem kelendőbb, mint ti ketten. A stúdiók tisztában vannak ezzel. – Akinek egy vasa is volt, az mind konfliktusokra fogadott Dayne és Katy között, a pikáns szalagcímek alapján, amelyek a filmforgatás alatt majdnem a szakításig juttatták őket.

De ez még azelőtt volt, hogy visszatértek Bloomingtonba. Itt olyan természetes volt számukra visszatérni a szerelemhez, mint a lélegzés. A messzire nyúló mezők, hullámzó dombok és a végtelen ég társaságában visszatért a szerelem, mint a nyári szellő; átmosta őket és biztosította őket arról, hogy nem lesz semmi baj. Hogy is lehetne, amikor Baxterék között vannak, és nagyobb szeretet veszi körül őket, mint amennyit Dayne egész életében megismert?

– Nem válaszoltál. – Katy szeme ellágyult, szomorúság költözött bele.

Dayne az arcához simította az arcát.

– Bárcsak négy év lenne!

– Vagy még több! – Katy visszahajította fejét férje vállára. – De nincs visszaút, igaz?

Katy a következő filmjükről beszélt; ő két hónap múlva Londonba repül, Dayne pedig a mexikói Cabo San Lucasba. Tíz hetet töltenek majd távol egymástól a vállalásuk alapján, miközben a pletykalapok lövöldöznek rájuk. Dayne szíve elnehezült.

– Jaj, Katy! – szorította magához a feleségét. Katy parfümjének és bőrének illata megtöltötte érzékszerveit. Hangja még sürgetőbben hatott. – Majd egyszer, talán. Amikor ez már mind mögöttünk lesz. – Nem mondta ki, és Katy sem, de mi lesz, ha nem jutnak el odáig? Mi lesz, ha magához szippantja őket a két külön világ? És mi lesz, ha olyan erővel vonják majd őket távoli partok, hogy szem elől tévesztik

azt, amit a maja tengerparton ígértek meg egymásnak azon a nem is olyan régi, de annak tűnő napon?

Sokszor emlegették ezt a „majd egyszer”, különösen, amióta Los Angelesből visszajöttek. Majd egyszer, amikor búcsút intenek Hollywoodnak, a színészkedésnek és a hírességek élete minden velejárájának. Amikor letelepednek Bloomingtonban, és talán újra életet lehelnek a Keresztény Gyermek Színházi Körbe, ami Katynek úgy hiányzik. Amikor a Monroe-tó partján sétálgatnak, vasárnaponként együtt vacsoráznak Baxterékkal, és saját gyermekeik lesznek. A kép egyre gazdagabb részletekkel bontakozott ki Dayne szívében, mert ennél jobbat el sem tudott volna képzelni.

A majd egyszerig azonban még meg kell vívniuk egy háborút, amelyet azzal hívtak létre, hogy beleegyeztek a valóságshow-szereplésbe. A *For Realt* fehér zászlónak szánták; ezzel akartak behódolni a lesifotósoknak, csak hogy le ne nyeljék őket egészben. Az operatőr csapatok azonban nem „boldogan éltek, míg meg nem haltak” jeleneteket jöttek forgatni a nemrég befejezett filmjük helyszínére. Kezdetől igyekeztek konfliktusokat gerjeszteni, és olyan szalagcímeket összehozni, amelyek kételyekről és hűtlenségről árulkodnak.

A show ráadásul még adásba sem került.

Dayne homlokon csókolta Katyt.

– Mit mondott az ügynököd?

– Csak kérdezte, hogy biztosan van-e útlevelem – felelt Katy fáradt hangon. – Mondtam, hogy persze. Már csak az esküvő miatt is kellett.

Egy szívdobbanás erejéig megszűnt a világ. Dayne pillantása akadálytalanul hatolt Katy lelke legmélyéig, ahogyan az elmúlt hónapok feszültségét megelőzően is valamikor.

– Gyönyörű volt, igaz?

Katy elmosolyodott.

– Néha álomban újra látom, és annyira valóságosnak tűnik, hogy még a sós tengeri levegőt is érzem.

Dayne Katy arcához simította az arcát.

– Milyen kár, hogy nem lehet átrakni a te filmedet is Cabóba!

A nap lenyugodni készült; hosszú árnyékokat vetett a teraszra, előrevetítve a rájuk váró nehézségeket.

– Ott nehéz lenne felvételt készíteni a Big Benről.

– Ez igaz. – Dayne két keze közé fogta Katy arcát, és lassú csókot nyomott az ajkára. A csókban még érződött az elmúlt hetek feszültségéből fakadó habozás, mégis határtalan szenvedélyt gerjesztett bennük. Lélegzetvételük szaporább lett. Katy szemében megjelent a bizonyosság.

– Szeretlek, Dayne! – suttogta, és szavaiból sütöttek a heves érzések; az, ahogyan a teste reagált férje közelségére.

Még a legnehezebb időkben is olyan testi szerelem jellemezte a házasságukat, amely már-már isteninek tűnt: ajándéknak Istentől, akiben mindketten hittek. Dayne azért könyörgött, hogy ez az Isten őrizze meg őket együtt az elkövetkező hónapok alatt, amikor talán úgy tűnik majd, hogy könnyebb lenne hátat fordítani.

– Én is szeretlek! – szorította magához Katyt. – Mondd mindig, újra meg újra! Én is azt fogom tenni.

– Én is... azt teszem majd – felelt Katy szaggatott hangon. Újra megcsókolta, aztán a fülébe súgta: – Menjünk be!

Dayne nagyot nyelt. Ujjaik összefonódtak. Beléptek a házba, átsétáltak a konyhán, aztán végig a folyosón a hálószoba felé. Dayne még mindig nem volt biztos abban a majd egyszerben, amelyről álmodoztak. De egyelőre volt valami, ami itt és most talán még fontosabb volt.

Maradt négy hetük.